

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (siedma komora)

z 5. októbra 2022 *

„Verejná služba – Dočasní zamestnanci – Pracovné voľno zo zdravotných dôvodov –
Neospravedlnená neprítomnosť – Ukončenie zmluvy bez výpovednej lehoty – Článok 16
PZOZ – Článok 48 písm. b) PZOZ – Zodpovednosť“

Vo veci T-618/21,

WV, v zastúpení: L. Levi a A. Champetier, advokátky,

žalobca,

proti

Prekladateľskému centru pre orgány Európskej únie (CdT), v zastúpení: M. Garnier,
splnomocnený zástupca, za právnej pomoci B. Wägenbaur, advokát,

žalovanému,

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma komora),

v zložení: predseda komory R. da Silva Passos, sudcovia L. Truchot (spravodajca) a M. Sampaio
Pucurull,

tajomník: I. Kurme, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po pojednávaní zo 7. júla 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Žalobca WV sa svojou žalobou podľa článku 270 ZFEÚ domáha jednak zrušenia rozhodnutia riaditeľa Prekladateľského centra pre orgány Európskej únie (CdT) z 26. novembra 2020, ktorým bol bez výpovednej lehoty ukončený jeho pracovný pomer na dobu neurčitú (ďalej len

* Jazyk konania: francúzština.

„napadnuté rozhodnutie“), a v prípade potreby aj rozhodnutia zo 17. júna 2021, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti“), a jednak náhrady škody, ktorá mu údajne vznikla v dôsledku týchto rozhodnutí.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 2 Žalobca bol prijatý do pracovného pomeru v CdT 1. novembra 1997. Dňa 16. decembra 2004 podpísal zmluvu na dobu neurčitú. Od 23. júla 2019 do 15. novembra 2019 bolo žalobcovi poskytnuté pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy. Jeho neprítomnosť od 18. novembra 2019 do 7. februára 2020 bola zo strany CdT považovaná za neospravedlnenú. Jeho neprítomnosť od 8. februára do 10. apríla 2020 a od 29. apríla do 4. mája 2020 boli zase zo strany CdT uznané za ospravedlnené. Od 5. mája 2020 sa neprítomnosť žalobcu považovala za neospravedlnenú.
- 3 Po telekonzultácii, ktorá sa uskutočnila 4. mája 2020, medzi žalobcom a lekárskou službou Európskej komisie konajúcou na účet CdT, dospela táto lekárska služba k záveru, že žalobca je spôsobilý pokračovať v plnení svojich povinností na polovičný úväzok po dobu jedného mesiaca od 5. mája 2020. Uvedená lekárska služba informovala žalobcu, že môže podať žiadosť o to, aby bola jeho záležitosť predložená na posúdenie nezávislému lekárovi. Nasledujúci deň žalobca túto žiadosť podal na základe článku 59 ods. 1 piateho pododseku Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“).
- 4 Nezávislý lekár, ktorý konštatoval, že žalobca sa nezúčastnil na rôznych pohovoroch zorganizovaných na účely posúdenia nezávislým lekárom, potvrdil rozhodnutie lekárskej služby Komisie. CdT v dôsledku toho usúdilo, že neprítomnosť žalobcu v období od 5. mája 2020 bola neospravedlnená. Žalobca bol o tom informovaný listom riaditeľa CdT z 31. júla 2020.
- 5 Listom z 10. augusta 2020 požiadala právna zástupkyňa žalobcu o jeho odchod do invalidného dôchodku. Uviedla, že vzhľadom na zdravotný stav žalobcu sa v blízkej budúcnosti nepredpokladá návrat do normálneho stavu.
- 6 Listom zo 14. septembra 2020 riaditeľ CdT zamietol žiadosť o odchod žalobcu do invalidného dôchodku. Žalobca bol tiež informovaný o tom, že najmä vzhľadom na jeho neospravedlnenú neprítomnosť od 5. mája 2020, jeho vyhlásenie, že nie je schopný pokračovať v plnení svojich povinností, neodpovedanie na tri listy CdT zaslané v období od 7. mája do 7. augusta 2020, ako aj vzhľadom na záujem služby, zvažuje CdT uplatnenie článku 48 písm. b) Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“) s cieľom ukončiť jeho pracovný pomer. CdT ho vyzvalo, aby predložil svoje pripomienky.
- 7 Listom zo 14. októbra 2020 právna zástupkyňa žalobcu s odvolaním sa na list riaditeľa CdT zo 14. septembra 2020 oznámila CdT pripomienky žalobcu k prípadnému uplatneniu článku 48 písm. b) PZOZ.
- 8 Dňa 26. novembra 2020 bolo na základe článku 48 písm. b) PZOZ prijaté napadnuté rozhodnutie, ktorým bol pracovný pomer žalobcu ukončený bez výpovednej lehoty k 31. decembru 2020.
- 9 Dňa 26. februára 2021 podal žalobca proti napadnutému rozhodnutiu sťažnosť.
- 10 Dňa 17. júna 2021 riaditeľ CdT sťažnosť zamietol.

Návrhy účastníkov konania

11 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zrušil napadnuté rozhodnutie,
- v prípade potreby zrušil rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti,
- uložil CdT povinnosť nahradiť vzniknutú majetkovú ujmu a zaplatiť sumu 15 000 eur ako náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy,
- uložil CdT povinnosť nahradiť trovy konania.

12 CdT navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu,
- uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

13 Žalobca podal návrh na zrušenie a návrh na náhradu škody.

O návrhu na zrušenie

- 14 Žalobca sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia a v prípade potreby tiež zrušenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti.
- 15 Pokiaľ ide o návrh žalobcu na to, aby sa v prípade potreby zrušilo rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti, hneď na úvod treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry má návrh na zrušenie, ktorý formálne smeruje proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti, za dôsledok to, že Všeobecný súd bude konať o akte, proti ktorému bola sťažnosť podaná, pokiaľ tento návrh ako taký nemá samostatný obsah (pozri rozsudok zo 14. júla 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, neuvverejnený, EU:T:2021:456, bod 35 a citovanú judikatúru).
- 16 V prejednávanej veci, keďže rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti len potvrdzuje napadnuté rozhodnutie, ktorým bol žalobcov pracovný pomer ukončený bez výpovednej lehoty, návrh na zrušenie rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti nemá samostatný obsah. Nie je preto potrebné o ňom osobitne rozhodnúť, hoci aj pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia bude potrebné zohľadniť odôvodnenie rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, keďže toto odôvodnenie sa má zhodovať s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, neuvverejnený, EU:T:2021:456, bod 36 a citovanú judikatúru).
- 17 Na podporu svojich návrhov na zrušenie uvádza žalobca tri žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na nesprávnom právnom základe rozhodnutia o ukončení sporného pracovného pomeru, druhý na tom, že CdT nepredložil vec posudkovej komisii, ukončil sporný pracovný pomer bez toho, aby zvážil všetky relevantné skutočnosti a okolnosti spolu so záujmom žalobcu, ako aj na rozporuplnosti odôvodnenia, a tretí na porušení práva byť vypočutý.

- 18 V rámci svojho prvého žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že článok 48 písm. b) PZOZ nemôže byť základom rozhodnutia o ukončení jeho pracovného pomeru vzhľadom na to, že v deň prijatia napadnutého rozhodnutia nemal pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, ale podľa CdT sa nachádzal v situácii neospravedlnenej neprítomnosti, takže v deň ukončenia jeho pracovného pomeru mu neuplynulo obdobie pracovného voľna zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, upraveného v článku 16 PZOZ, na ktorý odkazuje článok 48 písm. b) PZOZ.
- 19 Okrem toho za predpokladu, že mal žalobca v čase ukončenia svojho pracovného pomeru pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy v zmysle článku 16 PZOZ, podmienky stanovené týmto ustanovením a článkom 48 písm. b) PZOZ neboli splnené. Keďže totiž žalobca pracoval pre CdT 22 rokov, dĺžka jeho pracovného voľna zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy mala zodpovedať dĺžke ním odpracovaného obdobia, pričom na základe článku 48 písm. b) PZOZ nemohlo dôjsť k ukončeniu jeho pracovného pomeru pred uplynutím tejto lehoty.
- 20 Napokon žalobca dodáva, že ak mu chcelo CdT uložiť sankciu, malo voči nemu namiesto uplatnenia článku 16 a článku 48 písm. b) PZOZ začať disciplinárne konanie.
- 21 CdT pripomína, že usúdilo, že neprítomnosť žalobcu bola od 5. mája 2020 neospravedlnená a že žalobca sústavne tvrdil, že jeho zdravotný stav mu neumožňuje pokračovať v plnení jeho povinností.
- 22 Podľa CdT žalobca vyčerpal svoje nároky na pracovné voľno zo zdravotných dôvodov z dôvodu, že tak ako vyplýva z článku 59 služobného poriadku, na ktorý článok 16 PZOZ odkazuje, nárok na toto pracovné voľno môže vzniknúť len pri ospravedlnenej neprítomnosti. Žalobcovi tak uplynulo obdobie stanovené pre pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy.
- 23 Žalobca totiž napriek lehotám na zánik nároku na pracovné voľno zo zdravotných dôvodov, stanoveným v článku 16 PZOZ, vlastným správaním vyčerpal svoje nároky vyplývajúce z tohto ustanovenia, keďže sa už nenachádzal v situácii ospravedlnenej neprítomnosti. V dôsledku toho žalobca nemôže tvrdiť, že k zániku jeho nároku malo dôjsť po uplynutí doby 22 rokov, zodpovedajúcej dĺžke ním odpracovaného obdobia, hoci už jeho neprítomnosť nezakladala nárok na pracovné voľno zo zdravotných dôvodov.
- 24 CdT tiež tvrdí, že keďže žalobcovi uplynulo obdobie pracovného voľna zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, čo odráža podmienku zániku nároku, nebolo možné vylúčiť uplatnenie článku 48 písm. b) PZOZ, a to z dôvodu, že v čase prijatia napadnutého rozhodnutia žalobca na takéto pracovné voľno nemal nárok. Navyše dlhá doba, ktorá uplynula medzi začiatkom neospravedlnenej neprítomnosti žalobcu 5. mája 2020 a prijatím napadnutého rozhodnutia, je odôvodnená rôznymi etapami v rámci posudzovania nezávislým lekárom a vôľou CdT poskytnúť žalobcovi viac času na to, aby mu umožnilo predložiť svoje pripomienky.
- 25 Napokon CdT zdôrazňuje, že na základe povinnosti starostlivosti opakovane žalobcu oboznámilo s tým, že administratíva chce zaviesť opatrenia zlučiteľné s jeho blahom, a zároveň so záujmom služby. Pokusy CdT však ostali bez odpovede zo strany žalobcu, ktorý si tak nesplnil svoju povinnosť spolupráce voči CdT.

- 26 V rámci tohto žalobného dôvodu treba posúdiť, či za okolností prejednávanej veci mohlo CdT založiť napadnuté rozhodnutie na článku 48 písm. b) PZOZ na účely ukončenia pracovného pomeru žalobcu.
- 27 Podľa článku 48 písm. b) PZOZ „pracovný pomer, či už na dobu určitú, alebo neurčitú, môže ukončiť orgán bez výpovednej lehoty:... ak zamestnanec nemôže pokračovať v plnení svojich povinností po uplynutí obdobia pracovného voľna zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy podľa článku 16 PZOZ“.
- 28 Článok 16 druhý odsek PZOZ stanovuje, že „pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, ustanovené v článku 59 služobného poriadku,... nesmie presiahnuť tri mesiace alebo obdobie odpracované dočasným zamestnancom, ak je toto druhé obdobie dlhšie. Toto pracovné voľno nesmie presiahnuť dobu platnosti jeho zmluvy“.
- 29 Z článku 16 druhého odseku a článku 48 písm. b) PZOZ tak vyplýva, že zmluvný pracovný pomer zamestnanca možno ukončiť, ak sú splnené dve podmienky, a to prekročenie obdobia stanoveného pre pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy a nemožnosť zamestnanca pokračovať v plnení svojich povinností po skončení tejto lehoty (rozsudok z 11. júna 2019, TO/AEE, T-462/17, neuverejnený, EU:T:2019:397, bod 56).
- 30 Pokiaľ ide o prvú podmienku týkajúcu sa prekročenia obdobia stanoveného pre pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, treba pripomenúť, že pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, uvedené v článku 48 písm. b) PZOZ, po skončení ktorého sa musí posúdiť možnosť zamestnanca pokračovať v plnení svojich povinností, pričom ak takáto možnosť neexistuje, jeho pracovný pomer možno ukončiť bez výpovednej lehoty, je pracovným voľnom stanoveným v článku 16 druhom odseku PZOZ.
- 31 Z výkladu článku 48 písm. b) v spojení s článkom 16 druhým odsekom PZOZ vyplýva, že pracovný pomer zamestnanca možno ukončiť bez výpovednej lehoty po skončení jeho pracovného voľna zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy v prípade, že toto pracovné voľno presahuje buď lehotu troch mesiacov, alebo obdobie odpracované dotknutým zamestnancom, ak je toto obdobie dlhšie.
- 32 Preto na účely ukončenia pracovného pomeru žalobcu na základe článku 48 písm. b) PZOZ malo CdT povinnosť overiť, že táto podmienka bola splnená.
- 33 V napadnutom rozhodnutí, tak ako bolo toto doplnené rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti, však CdT po tom, čo uviedol, že žalobca nebol po skončení pracovného voľna zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy spôsobilý pokračovať v plnení svojich povinností, konštatovalo, že žalobca vyčerpal svoje nároky na pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, vyplývajúce z článku 16 PZOZ, a to z toho dôvodu, že nárok na takéto pracovné voľno môže vzniknúť len na základe ospravedlnenej neprítomnosti, tak ako to vyplýva z článku 59 služobného poriadku, na ktorý odkazuje článok 16 PZOZ, pretože žalobca už nebol v situácii ospravedlnenej neprítomnosti. CdT z toho vyvodilo, že žalobca svojím správaním spôsobil „zánik nároku *a fortiori*“. CdT dodalo, že za týchto okolností žalobca nemohol tvrdiť, že k zániku nároku malo dôjsť ku koncu lehoty zodpovedajúcej dĺžke ním odpracovaného obdobia, t. j. obdobia 22 rokov, hoci z dôvodu jeho neprítomnosti už nevznikol nárok na pracovné voľno zo zdravotných dôvodov.

- 34 Z napadnutého rozhodnutia, vnímaného s ohľadom na doplňujúce spresnenia poskytnuté v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti, vyplýva, že CdT usúdilo, že neospravedlnenie neprítomnosti žalobcu v čase rozhodovania o ukončení jeho pracovného pomeru oprávňovalo CdT k tomu, aby uskutočnil dané ukončenie z dôvodu, že neospravedlnená neprítomnosť tým, že ňou došlo k vyčerpaniu nárokov žalobcu na pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, spôsobila zánik týchto nárokov. Zdá sa tak, že CdT usúdilo, že neospravedlnená neprítomnosť žalobcu tým, že na jej základe došlo k zániku jeho nárokov na pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, pozbavila CdT povinnosti overiť, že bola splnená podmienka týkajúca sa prekročenia obdobia stanoveného pre pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, ktoré bolo žalobcovi poskytnuté.
- 35 Treba však pripomenúť, že článok 48 písm. b) PZOZ, na ktorom je založené napadnuté rozhodnutie, odkazuje na ustanovenia článku 16 druhého odseku PZOZ, ktorý uvedenú podmienku stanovuje, a treba konštatovať, že žiadne z týchto ustanovení nestanovuje, že by rozhodnutie o ukončení pracovného pomeru bez výpovednej lehoty mohlo byť prijaté bez toho, aby sa predtým overilo prekročenie obdobia stanoveného pre pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, priznané dotknutému zamestnancovi v súlade s podmienkami stanovenými v článku 16 druhom odseku PZOZ. Okrem toho zo žiadneho z týchto ustanovení, a ani z článku 59 služobného poriadku, ktorý okrem iného stanovuje právny režim uplatniteľný na pracovné voľno zo zdravotných dôvodov a neospravedlnenú neprítomnosť, nevyplýva, že by overenie podmienky týkajúcej sa prekročenia obdobia pre pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, stanovené v článku 16 druhom odseku PZOZ, mohlo byť v prípade neospravedlnenej neprítomnosti ku dňu sporného ukončenia pracovného pomeru, ako aj pred týmto dňom, nahradené konštatovaním takejto neprítomnosti. Z toho vyplýva, že CdT napadnutým rozhodnutím uplatnilo podmienku neospravedlnenej neprítomnosti, ktorá v článku 48 písm. b) a článku 16 druhom odseku PZOZ nie je stanovená.
- 36 V dôsledku toho CdT ukončil žalobcov pracovný pomer na dobu neurčitú bez toho, aby overil, že bola splnená prvá podmienka stanovená v týchto ustanoveniach.
- 37 Pokiaľ ide o druhú podmienku, týkajúcu sa nemožnosti zamestnanca pokračovať v plnení svojich povinností po skončení obdobia stanoveného pre pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, treba konštatovať, že v liste z 10. augusta 2020, ktorý právna zástupkyňa žalobcu adresovala CdT, sa uvádza, že „lekári, u ktorých mal [žalobca] konzultáciu – tak jeho praktický lekár, ako aj psychiater – nepredpokladajú návrat do normálneho stavu v blízkej budúcnosti“. V tom istom liste právna zástupkyňa žalobcu požiadala o odchod žalobcu na invalidný dôchodok.
- 38 Treba dodať, že v liste právnej zástupkyne žalobcu zo 14. októbra 2020, ktorý bol zaslaný CdT, sa uvádza, že odborný lekár, s ktorým mal žalobca konzultáciu, „tiež vo viacerých potvrdeniach potvrdil, že stav [žalobcu] mu neumožňuje pokračovať v plnení svojich povinností“.
- 39 Z týchto listov vyplýva, že žalobca uznal, že nemá možnosť pokračovať v plnení svojich povinností, čo CdT zohľadnilo v napadnutom rozhodnutí, keď prevzalo obsah uvedených listov.
- 40 Keďže však deň, ku ktorému mala byť táto nemožnosť konštatovaná, je podľa článku 48 písm. b) PZOZ dňom, ktorý nastal po uplynutí obdobia stanoveného pre pracovné voľno zo zdravotných dôvodov s nárokom na náhradu mzdy, pričom vo vzťahu k tomuto obdobiu už bolo v bode 36 vyššie uvedené, že zo strany CdT nebolo posúdené, druhú podmienku nemožno považovať za splnenú.

- 41 Je preto potrebné dospieť k záveru, že prijatím napadnutého rozhodnutia porušilo CdT článok 48 písm. b) a článok 16 druhý odsek PZOZ.
- 42 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvému žalobnému dôvodu sa musí vyhovieť. V dôsledku toho je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, a to bez toho, aby bolo potrebné preskúmať druhý a tretí žalobný dôvod.

O návrhoch na náhradu škody

- 43 Žalobca požaduje náhradu jednak majetkovej, a jednak nemajetkovej ujmy, ktorá mu údajne vznikla.
- 44 Je potrebné pripomenúť, že v oblasti verejnej služby je Európska únia povinná nahradiť škodu spôsobenú jej inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami alebo jej zamestnancami pri výkone ich povinností. Podľa ustálenej judikatúry je v tejto oblasti vznik zodpovednosti Únie podmienený splnením viacerých podmienok, ktorými sú protiprávnosť konania, ktoré sa inštitúcii, orgánu, úradu alebo agentúre vytýka, skutočná škoda a existencia príčinnej súvislosti medzi namietaným konaním a uvádzanou škodou. Tieto tri podmienky sú kumulatívne, takže pokiaľ nie je splnená jedna z nich, zodpovednosť Únie nemožno uznať (pozri rozsudok zo 14. júla 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, neuvverejnený, EU:T:2021:456, bod 97 a citovanú judikatúru).
- 45 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa protiprávneho konania, ktoré sa správnomu orgánu vytýka, je potrebné pripomenúť, že z judikatúry vyplýva, že keď Únia koná ako zamestnávateľ, podlieha zvýšenej zodpovednosti, ktorá sa prejavuje povinnosťou nahradiť škodu spôsobenú jej zamestnancom akýmkoľvek protiprávnym konaním, ktorého sa dopustila ako zamestnávateľ (pozri rozsudok zo 14. júla 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, neuvverejnený, EU:T:2021:456, bod 98 a citovanú judikatúru).
- 46 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa skutočnej škody, zodpovednosť Únie môže vzniknúť len vtedy, ak žalobca vskutku utrpel skutočnú a určitú škodu. Prináleží žalobcovi, aby predložil súdu Únie dôkazy s cieľom preukázať existenciu a rozsah takejto ujmy (pozri rozsudok zo 14. júla 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, neuvverejnený, EU:T:2021:456, bod 99 a citovanú judikatúru).
- 47 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa príčinnej súvislosti, vyžadovanú na vznik zodpovednosti Únie, je potrebné preukázať priamy a určitý vzťah príčiny a následku medzi protiprávnym konaním, ktorého sa dopustila inštitúcia Únie, a namietanou ujmou. Vytýkané konanie tak musí byť rozhodujúcou príčinou uvádzanej ujmy (pozri rozsudok zo 14. júla 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, neuvverejnený, EU:T:2021:456, bod 100 a citovanú judikatúru).
- 48 Práve s ohľadom na tieto úvahy treba preskúmať výhrady žalobcu, ktoré tento uvádza na podporu svojho návrhu na náhradu škody.

O majetkovej ujme

- 49 Na podporu svojho návrhu na náhradu škody žalobca požaduje vyplatenie svojej odmeny odo dňa, kedy nadobudlo účinnosť ukončenie jeho pracovného pomeru, t. j. od 31. decembra 2020, až do dňa zrušenia napadnutého rozhodnutia.

- 50 Dodáva, že vzhľadom na svoj zdravotný stav nepožaduje pokračovanie v plnení svojich povinností, ale požaduje začatie konania o priznaní invalidného dôchodku.
- 51 CdT tvrdí jednak to, že nie sú splnené podmienky pre vznik zodpovednosti Únie, a jednak že návrh na začatie konania o priznaní invalidného dôchodku sa rovná domáhaniu sa na Všeobecnom súde, aby voči CdT vydal súdny príkaz, čo Všeobecný súd nemôže urobiť.
- 52 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa skutočnej škody, treba posúdiť, či CdT tým, že protiprávne ukončil pracovný pomer žalobcu, spôsobil, že žalobcovi vznikla strata na zárobku zodpovedajúca výške odmeny, o ktorú bol pripravený od 31. decembra 2020, t. j. odo dňa nadobudnutia účinnosti ukončenia jeho pracovného pomeru.
- 53 V tejto súvislosti treba konštatovať, že žalobca sa od 5. mája 2020 nachádzal v situácii neospravedlnenej neprítomnosti, čo tento nepopiera. Od tohto dátumu preto tak nepoberal žiadnu odmenu. Z toho vyplýva, že skutočná škoda uvádzaná žalobcom nie je preukázaná.
- 54 Vzhľadom na jeho neospravedlnenú neprítomnosť, ktorá spôsobila, že od 5. mája 2020 stratil nárok na odmenu, sa preto návrh na náhradu majetkovej ujmy, ktorá žalobcovi údajne vznikla od 31. decembra 2020, ktorý je dňom nadobudnutia účinnosti ukončenia jeho pracovného pomeru, musí zamietnuť.
- 55 Pokiaľ ide o návrh na začatie konania o priznaní invalidného dôchodku, treba konštatovať, že návrh žalobcu sa rovná domáhaniu sa na Všeobecnom súde, aby voči CdT vydal súdny príkaz. Podľa ustálenej judikatúry však Všeobecný súd vo vzťahu k preskúmaniu zákonnosti nemá právomoc vydávať súdne príkazy správnomu orgánu (pozri rozsudok z 2. februára 2022, LU/EIB, T-536/20, neuvverejnený, EU:T:2022:40, bod 30 a citovanú judikatúru).
- 56 Tento návrh sa preto musí zamietnuť.

O nemajetkovej ujme

- 57 Žalobca požaduje náhradu jeho nemajetkovej ujmy, ktorá mu údajne vznikla v dôsledku ukončenia jeho pracovného pomeru na základe napadnutého rozhodnutia bez toho, aby bolo začaté konanie o priznaní invalidného dôchodku, a ktorú ohodnotil na sumu 15 000 eur. Tvrdí, že CdT, ktoré poznalo jeho zdravotný stav, tým, že prijalo napadnuté rozhodnutie, zhoršilo jeho depresívny stav a úzkosť.
- 58 CdT proti tejto argumentácii namieta.
- 59 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry môže zrušenie nezákonného aktu samo osebe predstavovať primeranú a v zásade dostatočnú náhradu akejkoľvek nemajetkovej ujmy, ktorú tento akt mohol spôsobiť, pokiaľ žalobca nepreukáže, že mu vznikla nemajetková ujma, ktorá nemôže byť v plnom rozsahu napravená týmto zrušením (pozri rozsudok zo 14. júla 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, neuvverejnený, EU:T:2021:456, bod 130 a citovanú judikatúru).
- 60 V prejednávanej veci žalobca nepreukázal, že uvádzanú nemajetkovú ujmu nemožno v plnom rozsahu napraviť zrušením napadnutého rozhodnutia, na základe ktorého došlo k jej vzniku. Je teda potrebné konštatovať, že nemajetková ujma spôsobená napadnutým rozhodnutím je primerane nahradená jeho zrušením.

- 61 Treba tak zamietnuť návrh na náhradu škody, vzťahujúci sa na uvádzanú nemajetkovú ujmu, pričom nie je potrebné skúmať príčinnú súvislosť medzi protiprávnosťou a uvedenou ujmu.
- 62 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy je opodstatnené napadnuté rozhodnutie zrušiť a vo zvyšnej časti žalobu zamietnuť.

O trovách

- 63 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 64 Keďže CdT nemalo vo veci úspech, je opodstatnené uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhmi žalobcu.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie z 26. novembra 2020, ktorým riaditeľ Prekladateľského centra pre orgány Európskej únie (CdT) ukončil pracovný pomer WV ako dočasného zamestnanca, sa zrušuje.**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietla.**
- 3. CdT je povinné nahradiť trovy konania.**

da Silva Passos

Truchot

Sampol Pucurull

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. októbra 2022.

Podpisy